FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

föredraget den 14 november 2002 [1]

1. I syfte att minska mjölkproduktionen inom Europeiska gemenskapen införde gemenskapslagstiftaren år 1984 ett system för styrning av mjölkproduktionen enligt vilket producenterna tilldelas referenskvantiteter, allmänt kallade "mjölkkvoter", och åläggs att betala en tilläggsavgift för den del av deras produktion som överskrider denna kvantitet.

2. I domen av den 15 januari 1991 i målet Ballmann [2] ansåg domstolen att den mjölk som en jordbruksföretagare producerar i arrenderade anläggningar skall hänföras till de egna referenskvantiteterna, förutsatt att denne på ett självständigt sätt driver de produktionsenheter för vars utnyttjande han har arrenderat vissa anläggningar och att en tydlig avgränsning av de mjölkkvantiteter som produceras av arrendatorn och den som upplåter arrendet kan garanteras.

3. I det förevarande fallet har Verwaltungsgericht Weimar (Tyskland) ställt frågor till domstolen för att få klarhet i om domstolens ställningstagande i domen i det ovannämnda målet Ballmann kan tillämpas på ett fall där såväl de produktionsenheter som drivs av producenten vid tidpunkten för tilldelningen av referenskvantiteter och de produktionsenheter som denne arrenderat är belägna inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken. Den hänskjutande domstolen har således att bedöma en situation där arrendatorn har överfört produktionen av den referenskvantitet som tilldelats denne till de anläggningar som han har arrenderat och där dessa anläggningar är belägna i en kommun som har införlivats med en före detta delstat i Förbundsrepubliken Tyskland.

I — Tillämpliga bestämmelser

A — *Gemenskapsrättsliga bestämmelser*

4. Systemet med tilläggsavgifter på mjölk infördes genom förordning (EEG) nr 856/84. [3] Denna avgift lades till den

1 — Originalspråk: franska.

2 — Dom av den 15 januari 1991 i mål C-341/89, Ballmann (REG 1991, s. I-25), punkt 17.

3 — Rådets förordning (EEG) nr 856/84 av den 31 mars 1984 om ändring av förordning (EEG) nr 804/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 10; svensk specialutgåva, område 3, volym 17, s. 95).

avgift som införts år 1977 på samtliga mjölkkvantiteter som levereras till mejerier samt på viss försäljning av mejeriprodukter direkt från gården. [4]

5. I förordning nr 856/84 föreskrivs att en total garantikvantitet skall fastställas för hela gemenskapen och att denna kvantitet skall fördelas mellan medlemsstaterna på grundval av leveranserna av mjölk inom deras territorier under ett visst år. Varje medlemsstat skall därefter fördela sin garantikvantitet mellan sina producenter genom att tilldela dem en individuell referenskvantitet. Om producenten överskrider denna individuella referenskvantitet under en tolvmånadersperiod, vilken sträcker sig från den 1 april till den 31 mars, medför det en skyldighet att betala en tilläggsavgift som är avsedd att finansiera försäljningen av det uppkomna överskottet. [5] Betalningen av denna avgift åligger producenten eller uppköparen, där den sistnämnde har rätt att överföra avgiften på producenten.

6. De allmänna tillämpningsföreskrifterna för systemet med tilläggsavgifter har antagits genom förordning (EEG) nr 857/84. [6] I denna förordning har gemenskapslagstiftaren bland annat föreskrivit att en nationell reserv inom deras garantikvantitet skall inrättas för att de individuella referenskvantiteterna skall kunna anpassas till vissa producenters särskilda situation. [7] I artikel 7.1 uppställs principen om ett samband mellan referenskvantiteten och företaget. [8] I artikel 12 c respektive 12 d i förordning nr 857/84 definieras begreppen producent och företag. [9] I domen i det ovannämnda målet Ballmann tolkade domstolen dessa bestämmelser och gjorde den bedömning som återgivits ovan i punkt 2 i förevarande förslag till avgörande.

7. Förordning nr 857/84 upphävdes genom förordning (EEG) nr 3950/92. [10] Denna förordning, i dess senast ändrade lydelse genom förordning (EG) nr 751/1999 [11] (nedan kallad förordning nr 3950/92), innehåller de bestämmelser som är relevanta i förevarande förfarande.

4 — Se rådets förordning (EEG) nr 1079/77 av den 17 maj 1977 om en medansvarsavgift som införts och åtgärder som vidtagits för att utöka marknaden för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 131, s. 6).

5 — Artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 148, s. 13; svensk specialutgåva, område 3, volym 2, s. 52), i dess ändrade lydelse enligt förordning nr 856/84.

6 — Rådets förordning av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68.

7 — Tredje skälet.

8 — I artikel 7.1 föreskrivs att "[r]eferenskvantiteter som finns disponibla i ett företag skall i händelse av överlåtelse genom försäljning, utarrendering eller arv helt eller delvis överföras tillsammans med företaget till förvärvaren, arrendatorn eller arvtagaren i enlighet med närmare bestämmelser som skall fastställas".

9 — I artikel 12 c definieras en producent som "en fysisk eller juridisk person eller en grupp av fysiska eller juridiska personer som driver ett jordbruksföretag inom gemenskapens geografiska territorium och som säljer mjölk eller andra mjölkprodukter direkt till konsumenten och/eller levererar till uppköparen". I artikel 12 d definieras företag som "samtliga produktionsenheter som drivs av den enskilda producenten och är belägna inom gemenskapens geografiska territorium".

10 — Rådets förordning (EEG) nr 3950/92 av den 28 december 1992 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 405, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 47, s. 159).

11 — Kommissionens förordning (EG) nr 751/1999 av den 9 april 1999 om anpassning av den totala kvantitet som fastställs i artikel 3 i rådets förordning (EEG) nr 3950/92 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 96, s. 11).

8. Systematiken i det system för tilläggsavgifter som införts genom förordning nr 3950/92 motsvarar i stora drag den i förordning nr 856/84. [12] Varje medlemsstat erhåller således två totala referenskvantiteter: en för leverans av mjölkprodukter och en för direktförsäljning till konsumenter. Enligt artikel 3 i förordning nr 3950/92 får "[s]umman av de individuella referenskvantiteterna av samma slag... inte överstiga de motsvarande totala kvantiteter som skall fastställas för varje medlemsstat". Dessa totala kvantiteter fastställs i en tabell i artikel 3.2 första stycket i denna förordning.

9. I artikel 4.1 i förordning nr 3950/92 föreskrivs att "[d]en individuella referenskvantitet som är disponibel för jordbruksföretaget skall vara lika med den kvantitet som är disponibel den 31 mars 1993 och skall i förekommande fall justeras för var och en av de aktuella perioderna, så att summan av de individuella referenskvantiteterna av samma slag inte överstiger de motsvarande totala kvantiteter som avses i artikel 3". I artikel 4.2 anges att individuella referenskvantiteter för leverans till mejeri eller direktförsäljning till konsumenter skall ökas eller införas på begäran av producenten så att förändringar som påverkar producenternas leveranser och direktförsäljning beaktas. Denna ökning eller detta införande av nya referenskvantiter förutsätter en motsvarande minskning eller indragning av andra referenskvantiteter som producenten förfogar över.

10. I förordning nr 3950/92 föreskrivs dessutom att de nationella reserverna är avsedda att tillföras alla de kvantiteter som av något skäl inte, eller inte längre, är tilldelade individuellt. [13] I artikel 5 andra stycket anges att "... referenskvantiteter som är disponibla för producenter, som inte har salufört mjölk eller andra mjölkprodukter under en tolvmånadersperiod, [skall] överföras till den nationella reserven och får omfördelas i enlighet med första stycket. Om producenten återupptar produktionen av mjölk eller andra mjölkprodukter, inom en period som skall fastställas av medlemsstaten, skall han senast den 1 april som följer efter dagen för ansökan beviljas en referenskvantitet...".

11. I artikel 7.1 i förordning nr 3950/92 återges principen om sambandet mellan referenskvantiteten och företaget, vilken emellertid har tillförts vissa undantag. [14]

12. Begreppen producent och företag definieras i artikel 9 i förordning nr 3950/92. Denna artikel har följande lydelse: "I denna förordning används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

...

c) producent: en fysisk eller juridisk person eller en grupp av fysiska eller

12 — Se punkt 5 i förevarande förslag till avgörande.

13 — Trettonde skälet.

14 — Sextonde skälet.

juridiska personer som driver ett jordbruksföretag inom en medlemsstats geografiska territorium och

— som säljer mjölk eller andra mjölkprodukter direkt till konsumenten

och/eller

— levererar till uppköparen.

d) företag: samtliga produktionsenheter som drivs av den enskilda producenten och är belägna inom en medlemsstats geografiska territorium."

13. Förordning nr 3950/92 innehåller slutligen ett visst antal bestämmelser som är tillämpliga inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken. Dessa bestämmelser har tillkommit inom ramen för de anpassningar av gemenskapsrättsakter inom jordbrukssektorn som skett enligt förordning (EEG) nr 3577/90 [15] med avseende på den särskilda situation som råder för detta territorium. Inom området för produktion av mjölkprodukter ansåg rådet i förordning nr 3577/90 att genomförandet av åtgärderna för att styra nämnda produktion inte får äventyra omstruktureringen av jordbruksföretagen inom före detta Tyska demokratiska republikens territorium, och att åtgärderna i vissa fall behövde göras mer flexibla och att denna anpassning endast skulle gälla för jordbruket inom detta territorium. [16] I bilaga 6 till förordning nr 3577/90 föreskrivs således att den totala referenskvantitet som tilldelats Förbundsrepubliken Tyskland skall innehålla en del som särskilt är avsedd för det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken samt ett visst antal bestämmelser som är tillämpliga på detta territorium. [17]

14. Såsom anges i elfte skälet har förordning nr 3950/92 till syfte att förlänga giltigheten av den flexibilitet som infördes i systemet för styrning av mjölkproduktionen inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken, "samtidigt som det säkerställs att endast detta territorium drar fördel av nämnda flexibilitet".

15. I den tabell i artikel 3.2 första stycket i förordning nr 3950/92 för totala kvantite-

15 — Rådets förordning (EEG) nr 3577/90 av den 4 december 1990 om övergångsåtgärder och nödvändiga anpassningar inom jordbrukssektorn till följd av Tysklands återförening (EGT L 353, s. 23; svensk specialutgåva, område 3, volym 66, s. 21).

16 — Nionde skälet i förordning nr 3577/90.

17 — Exempelvis de villkor på vilka de individuella referenskvantiteterna fastställs (bilaga 6, avdelning IV, punkterna 1 och 2.).

ter som tilldelats medlemsstaterna, har, såvitt avser Förbundsrepubliken Tyskland, den del som avser det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken särskilt angivits.[18] Denna särskilda tilldelning till förmån för de nya delstaterna av en del av de totala kvantiteter som tilldelats Förbundsrepubliken Tyskland gällde till och med den 31 mars 2000.[19]

16. I artikel 4.4 i förordning nr 3950/92 anges att när det gäller jordbruksföretag som är belägna inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken, får referenskvantiteten tilldelas temporärt, förutsatt att den kvantitet som således tilldelas inte ändras under samma period. Denna bestämmelse som ursprungligen gällde perioden från den 1 april 1993 till den 31 mars 1994 har förlängts till att gälla därpå följande perioder till och med den 31 mars 2000.[20]

18 — För perioden 1 april 1998—31 mars 1999 tilldelades Förbundsrepubliken Tyskland 27 767 036 ton till leveranser, varav 6 242 180 ton till producenternas leveranser inom de nya delstaternas territorium och 97 780 ton till direktförsäljning, varav 11 187 ton till direktförsäljning i de nya delstaterna.

19 — Se bilaga 1 till kommissionens förordning (EG) nr 749/2000 av den 11 april 2000 om anpassning av den totala kvantitet som fastställs i artikel 3 i rådets förordning (EEG) nr 3950/92 (EGT L 90, s. 4).

20 — Först när perioden 1 april 1997—31 mars 1998 löpte ut genom rådets förordning (EG) nr 1883/94 av den 27 juli 1994 om ändring av förordning (EEG) nr 3950/92 (EGT L 197, s. 25; svensk specialutgåva, område 3, volym 60, s. 28) och sedan genom rådets förordning (EG) nr 551/98 av den 9 mars 1998 om ändring av förordning (EEG) nr 3950/92 (EGT L 73, s. 1).

B — *Nationell lagstiftning*

17. Förbundsrepubliken Tyskland har reglerat överförandet av referenskvantiteter i Milchgarantiemengen-Verordninng (förordning om garantikvantiteter inom mjölksektorn), av den 21 mars 1994,[21] i dess senast ändrade lydelse enligt 33:e Änderungsverordnung, av den 25 mars 1996[22] (nedan kallad MGV).

18. MGV innehöll för den period som är relevant i det förevarande fallet särskilda bestämmelser som var tillämpliga för mjölkproducenter inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken. I enlighet med artikel 16a i MGV gäller dessa bestämmelser "mjölkproducenter vars jordbruksföretag helt eller delvis är beläget inom det territorium som avses i avtalet om återförening, jordbruksföretag som är belägna på detta territorium eller delar av jordbruksföretag som är belägna där i enlighet med nedanstående bestämmelser".

19. Artikel 16.1 MGV har följande lydelse:

"En tillfällig kvantitet, varav minst 80 procent har levererats under den föregå-

21 — BGBl. 1994 I, s. 586.

22 — BGBl. 1996 I, s. 535.

ende tolvmånadersperioden, frigörs... i enlighet med nedanstående bestämmelser till förmån för den delstat där det jordbruksföretag, eller del av jordbruksföretag, som har tilldelats den tillfälliga referenskvantiteten är beläget....”

II — Bakgrunden till tvisten i den nationella domstolen

20. Agrargenossenschaft Alkersleben eG är ett jordbrukskooperativ med säte i Alkersleben i delstaten Freistaat Thüringen, som är en ny delstat i Förbundsrepubliken Tyskland, eftersom den utgör en del av det territorium som förut var Tyska demokratiska republiken. Sökanden hade erhållit en tillfällig referenskvantitet på 7 625 797 kg mjölk. Denna kvantitet tilldelades sökanden av behöriga myndigheter i denna delstat.

21. Under sommaren år 1998 arrenderade sökanden en del av anläggningarna för mjölkproduktion av ett jordbruksföretag i Kaarssen (Tyskland). I arrendeavtalet föreskrivs det att de arrenderade anläggningarna skall drivas av arrendatorn som en självständig enhet och på eget ansvar samt att produktionen från denna enhet skall lagras i egna tankar.

22. Även Kaarssens kommun ligger inom det territorium som förut var Tyska demokratiska republiken, såsom gränserna var dragna vid den tyska återföreningen år 1990. Med tillämpning av det avtal som ingicks år 1993 mellan delstaten Mecklenburg-Vorpommern och delstaten Niedersachsen införlivades denna kommun med den sistnämnda delstaten, det vill säga med en delstat i den före detta Förbundsrepubliken Tyskland.

23. Sökanden överförde sina kor till den del av jordbruksföretaget som denne arrenderat i Kaarssen och fortsatte mjölkproduktionen där. Till att börja med upphörde sökanden helt med mjölkproduktionen i Alkersleben. Eftersom sökanden ansågs ha upphört med mjölkproduktionen, återkallade Landesverwaltungsamt Thüringen (Tyskland) genom beslut den 14 juni 1999 den referenskvantitet som tillfälligt hade tilldelats sökanden i enlighet med artikel 16 e MGV.

24. Genom beslut av den 9 februari 2000 avslog Landesverwaltungsamt Thüringen det klagomål som sökanden ingivit. Sökanden väckte då talan vid Verwaltungsgericht Weimar och yrkade att beslutet av den 14 juni 1999 skulle ogiltigförklaras.

III — Tolkningsfrågorna

25. Verwaltungsgericht Weimar har för det första anfört att domen i det ovannämnda målet Ballmann inte gör det möjligt att avgöra om en jordbruksföretagare som producerar mjölk i anläggningar som arrenderats i en annan delstat i Förbundsrepubliken Tyskland, utan att verksamhet bedrivs i den produktionsenhet som är belägen inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken och beträffande vilken en referenskvantitet har beviljats, skall anses utgöra en producent i den mening som avses i artikel 9 c i förordning nr 3950/92. [23]

26. Denna domstol har vidare angivit att uppdelningen av produktionen, av den referenskvantitet som tilldelats ett företag med säte inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken, mellan olika jordbruksföretag skulle strida mot syftet i förordningarna nr 3577/90 och 3950/92 avseende omstrukturering av jordbruksföretag inom detta territorium, eftersom det skulle medföra att denna produktion kunde ske i de före detta delstaterna i Förbundsrepubliken Tyskland. Denna uppdelning skulle dessutom kunna likställas med en överföring av produktionskvantiteter utan motsvarande överföring av mark i strid med artikel 7.1 i förordning nr 857/84, i dess ändrade lydelse enligt förordning nr 3577/90. [24]

27. Slutligen önskar denna domstol få klarhet i om den före detta Tyska demokratiska republiken, såvitt avser bestämmelserna om referenskvantiteter, skall likställas med en stat och, om så är fallet, hur den del av dess territorium som har införlivats med en före detta delstat i Förbundsrepubliken Tyskland skall behandlas.

28. Mot bakgrund av dessa överväganden har Verwaltungsgericht Weimar beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

"1. Skall artikel 9 c i förordning (EEG) nr 3950/92 (ändrad genom förordning (EG) nr 1256/99) eller andra förordningar om mjölkgarantikvantiteter med beaktande av Europeiska gemenskapernas domstols dom av den 15 januari 1991 i mål C-341/89, Ballmann, tolkas så att även den mjölkkvantitet som produceras i ett jordbruksföretag eller i en del av ett jordbruksföretag inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken skall hänföras till den tillfälliga referenskvantitet som företaget tilldelats inom anslutningsterritoriet (i förevarande fall Freistaat Thüringen) när mjölken produceras — under ledning av den som driver verksamheten — av kor som tillhör honom och som är placerade i arrenderade anläggningar inom anslutningsterritoriet (Mecklenburg-Vorpommern)?

23 — Beslutet om hänskjutande (s. 9).

24 — Beslutet om hänskjutande (s. 10).

2. Eller skall den mjölkkvantitet som producerats på detta sätt hänföras till den tillfälliga referenskvantitet som tilldelats den som upplåtit arrendet, som också delvis är en mjölkproducent, och skall den tillfälliga mjölkreferenskvantitet dras in till förmån för Thüringen, när — som i detta fall — den del av verksamheten som tilldelats referenskvantiteten och den del av verksamheten som producerar mjölken finns i två olika delstater, och, i motsats till fallet i Europeiska gemenskapernas domstols dom av den 15 januari 1991 i det ovannämnda målet, den verksamhet eller den del av verksamheten som tilldelats referenskvantiteten bibehålls uteslutande för att utgöra verksamhetens säte, och denna verksamhet producerar och levererar mindre än 5 procent av mjölkreferenskvantiteten (djurbestånd/mjölkproduktion)?

3. Har det någon betydelse för denna fråga att den verksamhet där mjölken produceras tidigare var belägen i den före detta Tyska demokratiska republiken, men att detta område blev en del av Niedersachsen genom ett avtal mellan delstaterna Niedersachsen och Mecklenburg-Vorpommern, vilka var delstater i förbundsrepubliken Tyskland?"

IV — Bedömning

A — *De två första tolkningsfrågorna*

29. Genom de två första tolkningsfrågorna, vilka skall prövas gemensamt, vill den hänskjutande domstolen få klarhet i om artikel 9 c och d i förordning nr 3950/92 skall tolkas så att den mjölkproduktion som sker på ett självständigt sätt av en jordbruksföretagare, vars verksamhet har sitt säte inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken, i arrenderade anläggningar som är belägna inom detta territorium, skall hänföras till den tillfälliga referenskvantitet som denne tilldelats.

30. Den hänskjutande domstolen önskar således få fastställt om sökanden, under de omständigheter som gäller i det förevarande fallet, skall anses utgöra en producent i den mening som avses i artikel 9 c och d i förordning nr 3950/92.

31. Det skall inledningsvis erinras om att det av den allmänna systematiken i bestämmelserna om tilläggsavgift på mjölk och domen i det ovannämnda målet Ballmann[25] följer att en referenskvantitet endast kan tilldelas en jordbruksföretagare,

25 — Se det ovan, i fotnot 2, nämnda målet Ballmann, punkt 9.

och inte ett jordbruksföretag, och endast under förutsättning att denne är producent[26].

32. Vidare anses en referenskvantitet inte vara disponibel och kunna återtas med tillämpning av artikel 5 i förordning nr 3950/92 om innehavaren fortfarande anses vara producent.

33. Svaret på de frågor som ställts av den hänskjutande domstolen kräver således ett fastställande av huruvida en jordbruksföretagare, som har erhållit en tillfällig referenskvantitet inom ramen för driften av produktionsenheter belägna inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken, och som har producerat denna kvantitet på ett självständigt sätt i andra anläggningar som denne har arrenderat inom samma territorium, skall anses som en producent i den mening som avses i artikel 9 c och d i förordning nr 3950/92.

34. Jag anser att det av en tolkning av denna bestämmelse följer att denna fråga skall besvaras jakande.

35. Det skall erinras om att vid tolkningen av en gemenskapsrättslig bestämmelse skall, enligt fast rättspraxis, inte bara dess lydelse beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som den ingår i.[27]

36. Vad gäller lydelsen i artikel 9 c och d i förordning nr 3950/92 innehåller den inte någon särskild bestämmelse beträffande jordbruksföretagare som driver ett antal produktionsenheter inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken.

37. I artikel 9 c i förordning nr 3950/92 definieras, såsom angetts ovan, en producent som en jordbruksföretagare vars företag är beläget inom en medlemsstats geografiska territorium och som säljer mjölk eller andra mjölkprodukter direkt till konsumenter eller levererar till uppköpare. I artikel 9 d i samma förordning anges att begreppet företag avser samtliga produktionsenheter som drivs av den enskilda producenten och är belägna inom en medlemsstats geografiska territorium.[28]

26 — Se även domarna av den 20 juni 2002 i mål C-401/99, Thomsen m.fl. (REG 2002, s. I-5775), punkt 32, och i mål C-313/99, Mulligan m.fl. (REG 2002, s. I-5719), punkt 30.

27 — Dom av den 14 juni 2001 i mål C-191/99, Kvaerner (REG 2001, s. I-4447), punkt 30 och där angiven rättspraxis.

28 — Punkt 12 i förevarande förslag till avgörande.

38. Det framgår således av begreppet producent jämfört med begreppet företag att en person som driver ett antal produktionsenheter inom en medlemsstats geografiska territorium, och som säljer eller levererar mjölk eller mjölkprodukter skall anses vara en producent.

39. Inom ramen för detta förfarande kan man dra följande två slutsatser.

40. Den första slutsatsen är att en persons egenskap av producent inte förutsätter att innehavaren av en referenskvantitet skall producera denna, helt eller delvis, i de produktionsenheter som denna person drev när denne tilldelades denna kvantitet.

41. Denna tolkning bekräftas av domen i det ovannämnda målet Ballmann.[29] Genom att domstolen ansåg att den mjölkproduktion som en jordbruksföretagare erhållit i arrenderade anläggningar i princip skulle hänföras till dennes egen referenskvantitet[30], medgav domstolen att den referenskvantitet som tilldelats en producent kunde produceras av denne i anläggningar som arrenderats efter det att denna kvantitet tilldelats. Härigenom följde domstolen generaladvokatens förslag till avgörande, enligt vilket principen om ett samband mellan referenskvantiteten och marken inte innebär att denna kvantitet måste produceras i samma anläggningar som de där den mjölkproduktion skett som legat till grund för fastställandet av densamma.[31]

42. Den andra slutsatsen som kan dras av lydelsen av artikel 9 c och d i förordning nr 3950/92 är att bedömningen av huruvida en person skall anses vara producent inte skall göras mot bakgrund av de produktionsenheter som drivs av den berörda personen i en region eller avgränsad del av en medlemsstats territorium. Tvärtom följer det uttryckligen av den berörda bestämmelsens ordalydelse att denna bedömning skall göras i förhållande till hela medlemsstatens geografiska territorium. Såsom kommissionen har gjort gällande[32] kan en producent fritt producera den mjölkkvot som denne har tilldelats av en medlemsstat på de produktionsställen som denne väljer inom denna medlemsstats territorium.

29 — I detta mål hade domstolen att bedöma följande situation. En mjölkproducent drev en gård med plats för 60 kor, varav 20 i en ny ladugård. Han erhöll en referenskvantitet motsvarande cirka 40 kor. Han hade arrenderat ut 20 platser i den nya ladugården till en annan mjölkproducent som för egen del hade en mjölkkvot motsvarande en mjölkproduktion från cirka 20 kor. Denna kvot hade tilldelats denne på grundval av den produktion som skett inom ramen för dennes eget företag. Den behöriga förvaltningsmyndigheten meddelade att arrendatorn inte kunde anses vara mjölkproducent i enlighet med gemenskapsbestämmelserna och att den mjölkproduktion som skett i de arrenderade anläggningarna skulle hänföras till den referenskvantitet som tillhör den som upplåtit arrendet.

30 — Punkt 14.

31 — Se generaladvokaten Tesauros förslag till avgörande i det ovan, i fotnot 2, nämnda målet Ballmann (punkt 4).

32 — Punkt 29 i dess skriftliga yttrande.

43. Ordalydelsen av artikel 9 c och d utgör hinder för att en mjölkproducent som har erhållit en referenskvantitet i en delstat inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken skall vara tvungen, vid äventyr att annars förlora sin egenskap av producent, att producera hela, eller till och med enbart en del av, denna kvantitet i de produktionsenheter som denne drev vid den tidpunkt då nämnda kvantitet tilldelades denne, eller i anläggningar som enbart är belägna i denna delstat.

44. Denna tolkning stöds av det rättsliga sammanhang i vilket denna bestämmelse ingår.

45. Vad gäller det rättsliga sammanhang i vilket artikel 9 c och d i förordning nr 3950/92 ingår måste det erinras om systematiken i systemet med tilläggsavgifter. Den består inledningsvis av de olika medlemsstaternas tilldelning av två totala garantikvantiteter: en för leveranser till mejerier och en för försäljning direkt till konsumenter. Därefter ankommer det på medlemsstaterna att fördela dessa kvantiteter mellan de producenter som har sitt säte inom dess territorium så att summan av de individuella referenskvantiteterna inte överskrider motsvarande totala kvantiteter.

46. Vad gäller Förbundsrepubliken Tyskland har den för den i målet relevanta perioden, liksom alla andra medlemsstater, tilldelats två totala garantikvantiteter. Såsom angivits ovan preciserades, såvitt avser tiden till och med den 31 mars 2000, i tabellen i artikel 3.2 första stycket i förordning nr 3950/92 den del av dessa två totala kvantiteter som särskilt tilldelats "till leveranser till uppköpare inom de nya delstaternas territorium" och "till direktförsäljning i de nya delstaterna". [33]

47. Det ankom således på behöriga tyska myndigheter att fördela denna del mellan de producenter som hade sitt säte inom de nya delstaternas territorium, så att summan av de individuella referenskvantiteterna inte översteg beloppet av denna del.

48. Det skall inledningsvis påpekas att artikel 3.2 första stycket i förordning nr 3950/92 inte utgör hinder för regeln i artikel 9 c och d i nämnda förordning om producenternas fria val såvitt avser deras produktionsställe inom en medlemsstats territorium. Det följer således av en jämförelse av dessa båda bestämmelser att producenterna fritt kunde välja produktionsställe inom de nya delstaternas hela territorium.

33 — Punkt 15 i förevarande förslag till avgörande.

49. Det framgår vidare av systematiken i förordning nr 3950/92 att de nya delstaternas territorium som avses i artikel 3.2 första stycket i förordning nr 3950/92 skall anses avse före detta Tyska demokratiska republikens territorium.

50. Denna bedömning stöds av artikel 4.4 i förordning nr 3950/92. I denna bestämmelse anges att "när det gäller jordbruksföretag som är belägna inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken" får referenskvantiteten tilldelas temporärt, förutsatt att den kvantitet som således tilldelas inte ändras under samma period. Denna bestämmelse tillåter således de behöriga tyska myndigheterna att avvika från den ordning som föreskrivs i artikel 4.1 och 4.2 i förordning nr 3950/92 till förmån för producenter som har sitt säte inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken. Det skall erinras om att enligt dessa bestämmelser tilldelades de individuella referenskvantiteterna för leveranser till mejerier eller direktförsäljning till konsumenter på grundval av de kvantiteter som var disponibla den 31 mars 1993. Dessutom kunde en referenskvantitet enbart beviljas eller ökas på villkor att det skedde en indragning eller en motsvarande minskning av en annan referenskvantitet som den berörda producenten förfogade över. [34]

51. Denna bedömning stöds även av det förhållandet att bestämmelserna i förordning nr 3950/92 angående Förbundsrepubliken Tyskland utgör en fortsättning av bestämmelserna i förordning nr 3577/90 och att denna förordning innehöll ett visst antal bestämmelser som var tillämpliga inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken [35].

52. Det följer således av det rättsliga sammanhang som redogjorts för ovan att en person som driver ett antal produktionsenheter belägna inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska repu-

34 — Den tyska regeringen har i sitt skriftliga yttrande (punkterna 17 och 18) gjort gällande att artikel 4.4 i förordning nr 3950/92 ger den befogenhet att föreskriva ett samband mellan referenskvantiteten och det företag till förmån för vilket denna kvantitet beviljas. Den har till stöd för denna bedömning anfört att denna bestämmelse uttryckligen anger att referenskvantiteterna tilldelas jordbruksföretaget. Enligt regeringen ger denna bestämmelse den en befogenhet att ange sättet för en temporär tilldelning av referenskvantiteter och att föreskriva att överföring av produktionen till ett annat produktionsställe genom exempelvis ett arrende inte är tillåtet. Jag anser inte att denna bedömning är riktig. Uttrycket "när det gäller jordbruksföretag som är belägna inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken" skall enligt min mening tolkas i förhållande till hänvisningen i artiklarna 4.1 och 7.1 i förordning nr 3950/92 till den referenskvantitet som är disponibel för jordbruksföretaget. Det nämnda uttrycket kan inte ändra systematiken i det rättsliga systemet för uttagande av tilläggsavgifter enligt vilket en referenskvantitet enbart kan tilldelas en producent. Vad gäller de tyska myndigheternas möjlighet att tilldela en tillfällig referenskvantitet har det ovan angivits att den enbart gäller befogenhet att bevilja eller öka individuella referenskvantiteter på ett mer flexibelt sätt än i den ordning som anges i artikel 4.1 och 4.2 i förordning nr 3950/92.

35 — Punkt 13 i förevarande förslag till avgörande.

bliken, oberoende av interna gränser mellan de nya delstaterna, och som säljer eller levererar mjölk eller mjölkprodukter, skall anses vara en producent.

53. Denna bedömning stöds av syftet med de bestämmelser i förordning nr 3950/92 som är tillämpliga inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken.

54. Vad gäller syftet med förordning nr 3950/92 såvitt avser dessa bestämmelser, hänvisas till elfte skälet i denna förordning. Gemenskapslagstiftaren erinrar där om att tillämpningen av systemet för styrning av mjölkproduktionen inte får hindra omstruktureringen av jordbruksföretag inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken. Det anges vidare att på grund av de uppkomna svårigheterna behövs en förlängning av den flexibilitet som infördes i systemet till förmån för detta territorium, samtidigt som det säkerställs att endast detta territorium drar fördel av nämnda flexibilitet.

55. Detta syfte och avsikten att flexibiliteten i systemet för styrning av mjölkproduktionen endast skulle gälla för jordbruksföretag belägna inom före detta Tyska demokratiska republikens territorium hade redan framförts av gemenskapslagstiftaren i förordning nr 3577/90. [36] Vidare har detta syfte med en uttrycklig hänvisning till det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken återgivits i de förordningar som förlängde den flexibilitet som föreskrivs i förordning nr 3950/92 till förmån för detta territorium till och med den 31 mars 2000. [37]

56. Härav följer att det syfte som gemenskapslagstiftaren eftersträvar är att underlätta omstruktureringen av jordbruksföretag inom hela det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken.

57. Såsom den hänskjutande domstolen har gjort gällande [38] skulle detta syfte äventyras om de referenskvantiteter som tilldelas producenter som har sitt säte inom detta territorium hade producerats utanför detta territorium. Jag anser att detta syfte äventyras i lika stor utsträckning om produktionen av dessa referenskvantiteter begränsas till de anläggningar som producenterna drev vid tidpunkten för tilldelningen. En sådan begränsning skulle binda de produktionsenheter som drivs av mjölkproducenter till den situation som gällde vid denna tidpunkt. Omstruktureringen av

36 — Nionde skälet.

37 — Se fjärde skälet i förordning nr 1883/94 och skälet i förordning nr 551/98 angående en förlängning av verkningarna av artikel 4.4 i förordning nr 3950/92.

38 — Punkt 26 i förevarande förslag till avgörande.

jordbruksföretagen inom hela det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken innebär enligt min mening att producenterna får genomföra alla nödvändiga ändringar och förbättringar av sina produktionsenheter, förutsatt att det sker inom detta territorium.

58. Mot bakgrund av samtliga dessa omständigheter föreslår jag att domstolen skall besvara frågorna på så sätt att artikel 9 c och d i förordning nr 3950/92 skall tolkas så att all mjölkproduktion som sköts på ett självständigt sätt av en jordbruksföretagare, som har sitt säte inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken, i anläggningar som denne har arrenderat och som är belägna inom detta territorium skall hänföras till den referenskvantitet som denne tillfälligt har tilldelats.

B — *Den tredje tolkningsfrågan*

59. Den hänskjutande domstolen har ställt den tredje tolkningsfrågan för att få klarhet i om införlivandet av den kommun i vilken de arrenderade anläggningarna var belägna med en före detta delstat i Förbundsrepubliken Tyskland, påverkar tolkningen av artikel 9 c och d i förordning nr 3950/92.

60. Den tyska regeringen har ifrågasatt om denna fråga kan upptas till sakprövning, eftersom gemenskapsrätten inte reglerar frågan hur en del av det territorium som införlivats på grundval av ett avtal mellan två delstater, skall kvalificeras mot bakgrund av bestämmelserna om mjölkkvoter. [39]

61. Jag delar inte denna bedömning. Det utgör fast rättspraxis att det inom ramen för det samarbete mellan domstolen och de nationella domstolarna som har inrättats genom artikel 234 EG uteslutande ankommer på de nationella domstolarna, vid vilka tvisten anhängiggjorts och som har ansvaret för det rättsliga avgörandet, att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i varje enskilt mål bedöma såväl om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken som relevansen av de frågor som ställs till domstolen. Följaktligen är domstolen i princip skyldig att meddela ett förhandsavgörande när de frågor som har ställts avser tolkningen av gemenskapsrätten. [40]

62. I det förevarande fallet innebär den omtvistade frågan givetvis en tolkning av en gemenskapsrättslig bestämmelse. Det handlar om att fastställa huruvida tolkningen av artikel 9 c och d i förordning nr 3950/92, vilken följer av prövningen av de två första tolkningsfrågorna, blir annorlunda på grund av att den kommun i vilken de av sökanden arrenderade anläggningarna var belägna, har införlivats med en

39 — Punkt 34 i det skriftliga yttrandet.

40 — Dom av den 15 december 1995 i mål C-415/93, Bosman (REG 1995, s. I-4921), punkt 59, och av den 24 september 2002 i mål C-255/00, Grundig Italiana (REG 2002, s. I-8003), punkt 30.

före detta delstat i Förbundsrepubliken Tyskland.

63. Jag anser att svaret på denna fråga skall besvaras nekande.

64. Det har ovan anförts att hänvisningen till nya delstater i artikel 3.2 första stycket i förordning nr 3950/92 skall anses avse hela det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken. [41]

65. Det skall vidare erinras om att till följd av Tysklands återförening och det förhållandet att gemenskapsrätten skulle tillämpas på hela det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken, har lagstiftaren infört vissa anpassningar i gemenskapsrättsakterna avseende jordbruksområdet, särskilt på området för mjölkproduktion, för att ta hänsyn till den särskilda situation som råder inom detta territorium. [42]

66. Såsom kommissionen har gjort gällande [43] avser uttrycket "det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken" det territorium där en omstrukturering av jordbruksföretagen var nödvändig på grund av det ekonomiska system som där tidigare var i bruk. Det avsåg således Tyska demokratiska republikens territorium såsom det var avgränsat geografiskt vid tidpunkten för Tysklands återförening.

67. Det har ovan vidare framhållits att lagstiftaren i förordning nr 3950/92 avsåg att förlänga den flexibilitet som införts i systemet för styrning av mjölkproduktionen till förmån för det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken. Detta begrepp har således samma betydelse såvitt avser den territoriella avgränsningen som vid tidpunkten för återföreningen.

68. Härav följer att ett införlivande av en del av detta territorium med en före detta delstat i Förbundsrepubliken Tyskland, som skedde efter återföreningen, påverkar inte tillämpningen av bestämmelserna i förordning nr 3950/92 som, beträffande den berörda sektorn, avser det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken.

69. Mot bakgrund av dessa omständigheter föreslår jag att domstolen skall besvara frågan på så sätt att införlivandet av den kommun där de arrenderade anläggningarna är belägna med en före detta delstat i Förbundsrepubliken Tyskland inte påverkar tolkningen av artikel 9 c och d i förordning nr 3950/92.

41 — Punkt 49 i förevarande förslag till avgörande.
42 — Se punkt 13 i förevarande förslag till avgörande.
43 — Punkt 33 i sitt skriftliga yttrande.

V — Förslag till avgörande

70. Mot bakgrund av ovanstående överväganden föreslår jag att domstolen skall besvara de frågor som ställts av Verwaltungsgericht Weimar på följande sätt:

1. Artikel 9 c och d i rådets förordning (EEG) nr 3950/92 av den 28 december 1992 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter, i dess senast ändrade lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 751/1999 av den 9 april 1999 om anpassning av den totala kvantitet som fastställs i artikel 3 i rådets förordning (EEG) nr 3950/92 skall tolkas så att all mjölkproduktion som sköts på ett självständigt sätt av en jordbruksföretagare, som har sitt säte inom det territorium som förut utgjorde Tyska demokratiska republiken, i anläggningar som denne har arrenderat och som är belägna inom detta territorium, skall hänföras till den referenskvantitet som denne tillfälligt har tilldelats.

2. Införlivandet av den kommun där de arrenderade anläggningarna är belägna med en före detta delstat i Förbundsrepubliken Tyskland påverkar inte tolkningen av artikel 9 c och d i förordning nr 3950/92, i ändrad lydelse.